

ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ, ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

SOPHIE
JOMAIN

31 μέρες
για να
ο'ερωτευτώ

Εισαγωγή

Άνοιξε κάθε μέρα έναν **σφραγισμένο φάκελο** και ζήσε μια ιστορία αγάπης που θα σε ταξιδέψει στην καρδιά του καλοκαιριού... Πάρε γυαλιά ηλίου και αντηλιακή κρέμα!

*Καλή
ανάγνωση!*

Ημέρα

Γεια σου!

Δε φαντάζεσαι πόσο ποζύ γε αχαπώ για να σου χράψω με αυτόν τον παφιομοσίτικο τρόπο. Κανείς σου το κάνει πια αυτό, Όμα, όζοι χρησιμοποιούμε τα κινητά μας. Πηκτροζοχούμε, βτέφνουμε και μπαμ! Αυτό ήταν.

Εβύ θα μου πεις για τη μωρωσιά του χαρτιού, το μεζάνι του βτιφό, τη χαρά να ανοίξεις έναν φάκεφο και τα φοιπά και τα φοιπά, που σε βυγκρίνονται... Ατζιά, ειζικρινιά, κάθε τρεις και φίχο χάνονται τα χράμμάτά μου κι εβύ νομίζεις ότι γε έχω ζεχάβει. Άβε που η ταχυδρόμος μου μάτζφου έχει αιφορροΐσες ή κάτι τέτοιο. Πρέπει να σεϊς τα μούτρα που κάνει όταν φέρνει τα χράμμάτα. Κάθε φορά μού σίνει την εντύπωση ότι είναι στα τεφευταία της και ότι θα με αναφέρει στην αβτυνομία. Για βκέφου το φίχο...

Σου το ζέω να το ζέρεις, τίποτα καλύτερο από το κινητό. Ναι, τώρα, για παράσειχα, σου χράψω από ένα καφέ στο οποίο μου αρέβει ποζύ να έρχομαι τα πρωινά. Ο Πιερό, το αφεντικό, είναι βυμπαθητικός και η θέα στη μαρίνα του Καπ ντ' Αγκυτ είναι τροφερή. Αν σου έβτεζνα μίνυμα, θα μπορούδα να βάζω και μια φωτοχραφία. Ή και ένα βίντεο! Κρίμααααα!

Θέφεις να σου ζέω κάθε φορά κάτι θετικό στα χράμμάτά μου ατζιά, ειζικρινιά, αυτή την περίσο η λωή μου σου είναι τόσο διαβεσαβτική όσο η σική σου. Τώρα που έχεις βχει στη βύνταξη, το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να ζεκαρσίβειαι στα χέφια με τις φίφες σου όταν βζέπετε κανέναν χεράκο να περπατάει φορώντας κοζάν και βρακί στο πάρκο επειδή νομίζει ότι είναι ο Σούπερμαν (ναι, τη θυμάμαι αυτή την ιστορία!). Και τβάι, κουζουράκια και επικέφεις σε μουβεία. Ατζιά εχώ, Όμα, σουζεύω γε ένα φαβτφουντάσικο στο κέντρο της πόφης, σου το ζες και μεχαζείο.

Και στο σπίτι επικρατεί μια τρέφα. Πριν από μερικούς μόνο μήνες, ο μπαμπάς και η μαμά τσακύνονταν όλη την ώρα, ατζά τουζάχιστον υπήρχε μια λωντάνια, ενώ τώρα η κατάσταση μοιάζει με εγκεφαλοχράφημα με ευθεία γραμμή. Δε μιγάνε καθόλου μεταξύ τους πέρα από τα βασικά για το σπίτι. Την τελευταία φορά που ήρθε, έκαναν μια προπαύεια για να μην το καταλάβεις, ατζά βου τ' ορκίζομαι πως μερικές φορές έχω την αίσθηση ότι λω με σύο ζένους.

Σε κάθε περίπτωση, πρέπει να βρω έναν τρόπο να την κάνω και να φτιάξω τη λωή μου. Το ισανικό θα ήταν να έχω το δικό μου σπίτι. Να γίνω υδραυλικός, κομμωτής κούρφων ή και χαβάπης ακόμα, γιατί όχι, οτιδήποτε αρκεί να ζεκουνηθώ.

Ναι, για το καζό αυτής της οικογένειας, πρέπει πραγματικά να του σίνω, ατζαίως θα εκραχώ και θα γίνουν τα πράγματα ακόμα χειρότερα.

Ουφ... ζυπάμαι. Είναι ποζύ χάφια αυτό το χράμμα.

Υπόσχομαι ότι θα προπαυήσω να είναι καλύτερο την επόμενη φορά! Θέξεις να βου πω ένα ανέκσοτο; Γιατί θέμε ότι οι Βρετόνοι είναι ασέφια μεταξύ τους; Επειδή κατάχονται από το Καμπέρ!*

Ναι, ναι, ζέρω, κρυάσες...

Σε φιλώ ποζύ και μου ζείεις,

Ο αγαπημένος βου εχχονός, ο ωραίος της Περιοχής!

(Τι; Σου έχω μοιάζει φαίνεται!)

ΥΓ. είσες ότι πρόβεφα τη γραμματική μου;

Να αναχωρήσεις την προπαύεια, δε παρακαλώ!

* Λογοπαίγιο με τη λέξη Καμπέρ (Quimper), πόλη της Γαλλίας η οποία ακούγεται σαν qu'un père, δηλαδή κατάγονται από τον ίδιο πατέρα. (Σ.τ.Ε.)

«Ο Ωραιός της Περιοχής; Εντάξει, έχει αυτοπεποίθηση!» λέει η φίλη μου, η Μαντί. «Να δεις που ο Ωραιός μπορεί να είναι πολύ χάλια. Υπάρχουν και αυτοί που νομίζουν ότι είναι θεοί, ξέρεις».

Η Μαντί βγάζει τα γυαλιά ηλίου και σκουπίζει το μέτωπό της, ενώ εγώ διαβάζω άλλη μία φορά στα γρήγορα το τσαλακωμένο γράμμα που βρήκαμε πάνω στο τραπέζι.

«Θα καώ, έχεις αντιηλιακή;»

«Περίμενε...»

Ψάχνω μέσα στην τσάντα μου, γιατί πάντα έχω ένα σωρό πράγματα μαζί μου. Τιμπιδάκι για τα φρύδια, παρακεταμόλη, παλιά εισιτήρια από συναυλίες, μία σοκολάτα Twix που έχει λιώσει... μπλιαχ.

«Τατά!» φωνάζω και βγάζω ένα δείγμα αντιηλιακής με προστασία 50 που μου είχαν μάλλον δώσει κάπου, κάποτε...

Όσο η Μαντί αλείφει το πρόσωπό της, αναδύεται η μυρωδιά του λαδιού: αυτό κι αν είναι το σημάδι ότι έχουν αρχίσει οι διακοπές!

«Γιατί δεν έχουμε έρθει ποτέ ξανά εδώ;» ρωτάει αγανακτισμένη. «Μου αρέσει πολύ αυτό το μαγαζί».

«Αν είχαμε ξανάρθει, δε θα ήμασταν τώρα εδώ!»

Γιατί οι παραδόσεις είναι παραδόσεις! Όταν φτάνουμε στο Καπ ντ' Αγκντ, το πρώτο πράγμα που κάνουμε μαζί είναι να πάμε σε κάποιο μαγαζί στο οποίο δεν έχουμε ξαναπατήσει ποτέ.

«Κέρδισες έναν πόντο... Λοιπόν, εγώ δηλώνω ότι μου αρέσει τρομερά! Έχει ομπρέλες, θέα στη μαρίνα, η μεγάλη ρόδα είναι ακριβώς δίπλα, ειλικρινά τι άλλο να θες; Τι λέει το κορίτσι από την Ωβέρνη;»

Τη στραβοκοιτάζω.

«Για μένα μιλάς;»

Η Μαντί κάνει ότι κοιτάζει ολόγυρά της.

«Βλέπεις κανέναν άλλον να χλαπακιάζει σεν νεκτέρ σε κάθε του γεύμα σαν να μην υπάρχει άλλο τυρί στον κόσμο εκτός από αυτό της Ωβέρνη;»

Της βγάζω τη γλώσσα. Παιδιάστικο αλλά σκασίλα μου.

«Το κορίτσι από την Ωβέρνη λέει ότι τα εστιατόρια, τα μπαρ και τα μαγαζιά της παραλίας δεν την απογοητεύουν ποτέ. Και πιστεύει ότι αυτό το μέρος είναι ο ορισμός των διακοπών, εντάξει; Σου έρχεται η μυρωδιά των τσούρος;»

«Εννοείται! Έφτασε η ώρα της χαλάρωσης!»

Της χαμογελάω και ρίχνω άλλη μια ματιά στο τσαλακωμένο γράμμα.

«Μπορούμε να μιλήσουμε πάλι γι' αυτόν τον τύπο;»

«Ε... μου φαίνεται ότι δεν έχω κι άλλη επιλογή».

«Νομίζω ότι άφησε το γράμμα εδώ γιατί ήθελε κάποιος να το διαβάσει».

Η Μαντί κουνάει τα μακριά, ξανθά μαλλιά της και με κοιτάζει με δυσπιστία.

«Για ποιον λόγο;»

«Για να μη νιώθει τόσο μόνος;»

«Συναγερμός, συναγερμός! Η μηχανή παραλογισμού της Ζιλί Ομπέρ αρχίζει να βγάζει καπνούς!»

«Έλα τώρα, δεν παρατάς έτσι για το τίποτα ένα γράμμα. Μήπως σκέφτηκε ότι ένας τελείως άγνωστος μπορεί να τον καταλάβαινε χωρίς να τον κρίνει;»

Η Μαντί μου επιστρέφει την κρέμα, βάζει πάλι τα γυαλιά ηλίου της και αναστενάζει ενώ διαβάξει το μενού με τα αναψυκτικά.

«Θεέ μου, η φίλη μου παραληρεί και ακόμα δεν έχει καν ξεκινήσει το καλοκαίρι... Ειλικρινά, νομίζω ότι αυτός ο τύπος απλώς το πέταξε και αυτό είναι όλο... Μια σύμπτωση είναι μόνο».

«Όχι, αγάπη μου, δεν είναι ποτέ απλώς μια σύμπτωση».

Έρχεται ο ιδιοκτήτης, ένας κύριος καμιά πενήντα ετών, με ένα πελώριο μουστάκι τυλιχτό στις άκρες.

«Να σας φέρω κάτι;»

«Ένα παγωμένο τσάι ροδάκινο», απαντάει η Μαντί αμέσως.

«Και για μένα ένα Schverppes με λεμόνι. Όχι, ένα σκέτο τόνικ. Ε, όχι, καλύτερα το λεμόνι! Με καλαμάκι και χάρτινη ομπρελίτσα».

«Έτσι τα σερβίρουμε».

«Όχι, περιμένετε!»

Ο κύριος κοκαλώνει, ενώ η Μαντί με κοιτάζει εμβρόντητη.

«Άλλαξα γνώμη. Μια κρύα σοκολάτα καλύτερα, χωρίς ζάχαρη. Και με περισσότερο γάλα αντί για σοκολάτα, και όχι πολύ αφρό. Και ούτε πολύ παγωμένη, γιατί πονάνε τα δόντια».

Μεσολαβεί ένα κενό, γι' αυτό τού χαρίζω το πιο μεγάλο μου χαμόγελο.
«Ευχαριστώ».

Ο κύριος δείχνει να έχει καταμπερδευτεί. Όταν φεύγει, η Μαντί γυρίζει και μου ψιθυρίζει: «Είσαι σίγουρη ότι αυτό θες; Μήπως θες να του πω ότι προτιμάς μια βιολογική γρεναδίνη, χωρίς ζάχαρη και χωρίς χρωστικές;»

«Εσύ κάνεις πλάκα αλλά εγώ έχω έναν ευαίσθητο και απαιτητικό ουρανίσκο!»

«Κακός μελάς είσαι! Το αριστερό του μάτι έπαιζε, του καημένου, νόμιζα ότι θα πάθει εγκεφαλικό. Πολλές πληροφορίες με τη μία».

«Σιγά...»

«Είναι που εσύ δε σε ακούς! Σοβαρά τώρα, μερικές φορές καλύτερα να σε έχω σε φωτογραφία παρά στην πραγματικότητα».

Κουνάω το κεφάλι μου και σηκώνω το βλέμμα ψηλά αγανακτισμένη.

«Μπλα μπλα μπλα! Ξέρεις τι λέει συνέχεια η γιαγιά μου; Ότι ο κόσμος ανήκει σε όσους πρωτοτυπούν, οπότε μάθε το κι εσύ, χαζούλα μου! Κι αν του άφηνα ένα γράμμα;»

«Τι; Ποιανού; Του ιδιοκτήτη;»

«Του Ωραίου της Περιοχής!»

«Μα... γιατί;»

«Έτσι... Γιατί γι' αυτό είναι οι διακοπές, για να κάνουμε και πράγματα τρελούτσικα!»

«Δεν το πιστεύω... Και πώς θα του το δώσεις αυτό το γράμμα;»

«Μέσω του ιδιοκτήτη, φυσικά! Αν γίνεται να του το αφήσω εδώ, σημαίνει ότι είναι τακτικός πελάτης. Κι αν μου απαντήσει, θα είναι ίσως η πιο τρελή περιπέτεια της ζωής μου».

«Πάντα το ίδιο παλαβιάρα. Δεν άλλαξες αυτά τα δύο χρόνια».

Χαμογελάω.

Ερχόμαστε με τη Μαντί στο Καπ ντ' Αγκντ από τότε που ήμασταν παιδιά, γνωριστήκαμε στο συγκρότημα κατοικιών Καπ Σαβάνα και αμέσως γίναμε αχώριστες. Γι' αυτό και οι γονείς μας από τότε δεν άλλαξαν ποτέ τόπο διακοπών.

Ερχόμαστε κάθε χρόνο, χωρίς καμία εξαίρεση.

Δηλαδή, πέρα από πέρσι, που εγώ δεν τα κατάφερα γιατί ήρθαν τα πάνω κάτω...

«Χαίρομαι που σε ξαναβλέπω εδώ», λέει η Μαντί, «μου έλειψες. Ήταν πολύ χάλια πέρσι το καλοκαίρι χωρίς εσένα».

«Κι εμένα, ζουζούνα μου. Θα αναπληρώσουμε φέτος! Και μην κλαις, ε!»

Το βλέμμα της έχει θολώσει λίγο, αλλά δεν παίζει να χαλάσουμε το κέ-φι μας. Η Μαντί ξέρει τι έζησε η οικογένειά μου και για ποιον λόγο δεν ήρθαμε πέρσι, δε χρειάζεται να το πούμε.

«Το υπόσχομαι... αλλά πες μου, πώς είναι η Σονιά;»

«Η μητέρα μου; Όσο καλύτερα μπορεί. Ας μη μιλάμε όμως γι' αυτό, προτιμώ πραγματικά να σκεφτώ κάτι άλλο. Είδες; Ο Ωρραίος μιλάει στο γράμμα στην “Όμα” του, που θα πει γιαγιά στα γερμανικά».

«*Ich weiß!**» φωνάζει η Μαντί.

«Τα αναψυκτικά σας», μας διακόπτει ο ιδιοκτήτης, με έναν δίσκο στο χέρι.

Αφήνει χαμογελαστός τα ποτήρια μας στο τραπέζι και ισιώνει το κορμί του αποφεύγοντας το βλέμμα μου, μην τυχόν αλλάξω πάλι γνώμη.

«Κύριε», τον ρωτάω πριν επιστρέψει μέσα, «το παιδί που καθόταν πριν από μας σε αυτό το τραπέζι έρχεται συχνά;»

«Έρχεται κάθε πρωί στις εννιά. Γιατί;»

«Α, τίποτα, έτσι!»

Εκείνος κουνάει ευγενικά το κεφάλι και εξαφανίζεται. Πρέπει να με θεωρεί τρελή.

«Βλέπεις!» λέω στη Μαντί.

«Βλέπω... Πέρα από αυτό, τη Δευτέρα έχει τουρνουά μπιτς βόλει για άσχετους στην παραλία Ρισελιέ, και ο Λούκα λέει να γραφτούμε».

Ο Λούκα είναι ο αθλητικός τύπος της παρέας και αυτός που δεν κωλώνει σε τίποτα. Είναι και κρυφά ερωτευμένος με τη Ζαν, φυσικά. Χαίρομαι που θα τους ξαναδώ.

«Θα είναι και οι υπόλοιποι;»

«Ναι, η Ζαν, ο Τεό και... ο Ζερεμί!» προσθέτει σιγοτραγουδιστά η Μαντί, γιατί πριν από δύο χρόνια μού άρεσε πολύ αυτός.

«Εμ... δεν είμαι πια δεκαέξι, έχουν αλλάξει λίγο τα γούστα μου, εντάξει;»

«Αλήθεια; Και ποια αγόρια σου αρέσουν τώρα; Ψηλά, ξανθά, μυώδη;»

«Με μυαλό... γαρνιρισμένο με φάβα και ένα εξαιρετικό κρασί! *Σιωπή των αμνών power!*»

«Τι αηδία!»

«Πες μου τώρα ότι δε σου αρέσει ο Χάνιμπαλ Λέκτερ!»

* Το ξέρω.

«Είναι κανίβαλος!»

«Και λοιπόν; Αυτός είναι ο πρωταγωνιστής της ταινίας και τον γουστάρω!»

«Εσύ ήσουν πάντα λίγο κουκουρούκου. Λοιπόν, θα πάμε ή όχι; Στο μπιτς βόλει για άσχετους».

«Μέσα! Μου αρέσει πολύ να σαβουριάζομαι στην άμμο μπροστά σε όλο τον κόσμο».

«Yeah! Αυτές θα είναι οι καλύτερες διακοπές της ζωής μας».

Μένουμε κι άλλο για να ρουφήξουμε αργά τα αναψυκτικά μας, να χαζέψουμε τους τουρίστες με τις σαγιονάρες που περνάνε, τους τύπους με τα τριχωτά κορμιά, τις κοπέλες με τα σορτς και τις μίνι φούστες, και να συζητήσουμε ποιο μαγιάθ θα βάλουμε για το μαύρισμά μας στην πισίνα: η χαρά τού «δεν έχουμε τίποτα άλλο να κάνουμε»! Μετά η Μαντί κοιτάζει το ρολόι της και αφήνει τα χρήματα πάνω στο τραπέζι.

«Υποσχέθηκα στον πατέρα μου να έχω γυρίσει μέχρι τις έντεκα».

Πληρώνω κι εγώ τα δικά μου, παίρνουμε τα ποδήλατά μας και φεύγουμε.

Τρέχουμε όσο πιο γρήγορα μπορούμε και φτάνουμε στο συγκρότημα κατοικιών στην ώρα μας.

«Ραντεβού στην πισίνα στη μία το μεσημέρι και μετά πάμε να γραφτούμε στο μπιτς βόλει;»

«Έγινε! Τα λέμε».

Το διαμέρισμα που νοικιάζουν οι γονείς μου στο ισόγειο είναι ένα από τα μεγαλύτερα του Καπ Σαβάνα, έχει δύο δωμάτια, ένα πελώριο μπάνιο, μια μεγάλη σαλοκουζίνα με βεράντα, ενώ ακριβώς απέναντι είναι η αμμουδερή παραλία και το ακρωτήριο της Ροσλόγγκ, που χώνεται μέσα στη θάλασσα: η θέα είναι μοναδική.

Ο πατέρας μου ετοιμάζεται να ανάψει την ψησταριά. Φοράει την περιφημη ποδιά του, αυτήν που βάζει στις διακοπές και γράφει επάνω: «Γκρινιάζω μόνο τρεις φορές την εβδομάδα και ποτέ το καλοκαίρι!»

Μένει να αποδειχτεί...

«Λοιπόν, χάρηκες που είδες ξανά τη φίλη σου;»

«Υερ! Τι θα φάμε;»

«Σαρδέλες και ψητά λαχανικά».

«Οι γείτονες θα σε μισήσουν...»

«Τόσο το καλύτερο, μακάρι να τους αποτρέψει από το να βγουν στο μπαλκόνι τους...»

Ο πατέρας μου απεχθάνεται τα πολλά πολλά και το να βλέπουν οι γείτονες από πάνω τι κάνουμε εμείς έξω. Αλλά τι να γίνει, δεν έχουμε επιλογή. Αυτό ήταν το μόνο διαμέρισμα που μας βόλευε...

«Πού είναι η μαμά;»

«Στο δωμάτιό της, ξεκουράζεται».

Πηγαίνω και βρίσκω τη μητέρα μου ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, με το ένα χέρι της διπλωμένο παράξενα πάνω στο στήθος της και το ένα πόδι να μην ξέρει ακριβώς πώς να σταθεί.

Η μητέρα μου έπαθε εγκεφαλικό πριν από δύο χρόνια και από τότε είναι ημιπληγική. Έχει παραλύσει σχεδόν τελείως από την αριστερή πλευρά. Κυκλοφορεί με αναπηρικό αμαξίδιο και γι' αυτό θέλαμε τόσο μεγάλο διαμέρισμα και στο ισόγειο.

Δεν είχαμε επιλογή.

Νιώθει την παρουσία μου και ανοίγει τα μάτια.

«Καλά... ήταν;» Δυσκολεύεται να μιλήσει κανονικά, το στόμα της στραβώνει και προφέρει τις λέξεις όπως μπορεί.

«Ναι, μαμά, ήταν σούπερ. Η Μαντί σάς στέλνει την καλημέρα της».

Βγάζω το κινητό μου και της δείχνω τη σέφλι που βγάλαμε οι δυο μας στη μαρίνα. Η μητέρα μου χαμογελάει. Μετά, χρησιμοποιώντας το χέρι και το πόδι που μπορεί, ανασηκώνεται με μια κίνηση αργή και επίπονη.

Αυθόρμητα θέλω πάντα να τη βοηθήσω αλλά οι γιατροί είναι πολύ ξεκάθαροι: η μαμά έχει ανάγκη να είναι αυτόνομη όσο το δυνατόν περισσότερο. Δεν πρέπει να κάνουμε τίποτα, εκτός αν μας το ζητήσει.

«Κάνετε... μεγάλη... βόλτα;»

«Κάπως, εξάλλου είμαι δεκαοχτώ πια!»

Αυτό τη διασκεδάζει. Ξέρει πόσο είχα κολλήσει για καιρό με αυτή την ηλικία. Και τώρα που την έφτασα, δε μου φαίνεται και τίποτα σπουδαίο.

«Είσαι... πάντα... το... μωρό... μου, αλλά... θέλω... να... περνάς... καλά».

Της χαμογελάω για να κρύψω τον πόνο μου. Είναι κάτι τέτοιες στιγμές που με πιάνει περισσότερο το παράπονο, έχουν αλλάξει όλα τόσο πολύ... Κρατάω την ανάσα μου και συνέρχομαι.

Θα μπορούσαν να είναι και χειρότερα τα πράγματα.

«Τη Δευτέρα έχει μπιτς βόλεϊ για άσχετους! Μήπως μπορείτε να έρθετε με τον μπαμπά; Απ' ό,τι θυμάμαι, υπάρχει πρόσβαση για αμαξίδια στην παραλία του Ρισελιέ. Το καρότσι σου θα περάσει χωρίς πρόβλημα».

Η μαμά σηκώνει το δεξί της χέρι. Αυτό κάνει πάντα για να πει όχι. Και ξέρω γιατί: έχει πολύ κόσμο στην παραλία και δεν της αρέσει καθόλου να τη βλέπουν σε αυτή την κατάσταση.

Συμβιβάζομαι.

«Σου έκανε ο μπαμπάς αντιπηκτική ένεση το πρωί; Αν όχι, μπορώ να την κάνω εγώ».

«Μου... έκανε».

Της χαμογελάω.

«Εντάξει. Προτιμάς να ξεκουραστείς εδώ ή θέλεις να σε πάω στη βεράντα;»

«Θέλω... να... διαβάσω... λίγο».

Το «λίγο» είναι αυτό που τη χαρακτηρίζει πια. Δεν μπορεί να συγκεντρωθεί πάνω από πέντε λεπτά στην ανάγνωση, η οπτική της οξύτητα εξαντλείται γρήγορα.

Σκύβω για να τη φιλήσω πριν πάω στο δωμάτιό μου για να ξεφύγει το μυαλό μου.

Μου αρέσει πολύ αυτό το διαμέρισμα αλλά η διακόσμηση δε θα πάρει και το βραβείο του αιώνα. Πλακάκια, τοίχοι, έπιπλα, όλα είναι λευκά. Πρέπει να έχεις φαντασία για να δεις τον κόσμο χρωματιστό.

Κάθομαι στο κρεβάτι και ψάχνω μέσα στην τσάντα μου για να βρω το περίφημο τσαλακωμένο γράμμα.

Νιώθω μια ανεξήγητη επιθυμία να απαντήσω. Αυτός ο τύπος μού εξάπτει την περιέργεια.

Θα του γράψω. Θα πάω το γράμμα μου στο μαγαζί αμέσως μετά και ο άγνωστος, αφού είναι τακτικός πελάτης, θα το βρει αύριο το πρωί.

Το ξέρω ότι είναι τελείως παλαβό αλλά νιώθω τη λαχτάρα να κάνω πράγματα αλλόκοτα.

Α, έχω ένα καλό προαίσθημα γι' αυτό το καλοκαίρι!

Αρχαγγελέ Σφαίρα της Περιουσίας...

Ένα καλοκαίρι για να σε συναντήσω

Για φαντάσου...

Βρίσκεις ένα τσαλακωμένο γράμμα πάνω
σε ένα τραπέζι μιας καφετέριας...

Απαντάς με ένα δικό σου γράμμα ενώ
εκείνο δεν προοριζόταν για σένα...

Και για 31 μέρες αλληλογραφείς
με κάποιον που δεν τον γνωρίζεις...

Αυτό ζω.

Κι ενώ οι διακοπές μου δεν προμήνυαν
τίποτα το απρόοπτο, αρκεί ένα γράμμα
για να τα ανατρέψει όλα.

Αν μου έλεγαν ότι θα ζούσα το πιο τρελό
καλοκαίρι της ζωής μου γράφοντας
σε έναν άγνωστο, δε θα το πίστευα
με τίποτα.

Όμως... είναι πράγματι άγνωστος

Έχω 31 μέρες για να τον συναντήσω

Έχω ένα καλοκαίρι για να τον γνωρίσω

ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ,
ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ...

31 φάκελοι για
να ανοίξεις

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800
psychogios.gr info@psychogios.gr

Από 14 ετών

ISBN: 978-618-01-6330-8

9 786180 163308

IN25067E01-1

Κ.Ο.Δ. ΜΗΧ/ΣΗΕ: 32293